

Οι πρόσφατες απαγωγές Ορθοδόξων Επισκόπων στην ταραγμένη περιοχή της Μέσης Ανατολής και συγκεκριμένα στη Συρία, μια χώρα, στην οποία, μέχρι πρότινος τουλάχιστον, υπήρχε θρησκευτική ανεκτικότητα και το Παλαίφατο και μαρτυρικό Πατριαρχείο της Αντιοχείας, της πόλης στην οποία για πρώτη φορά εμφανίστηκε το όνομα Χριστιανός, προσπαθούσε να δώσει την Ορθόδοξη πρόταση και μαρτυρία της ειρήνης, ανέδειξαν για μια ακόμη φορά, τον πραγματικό, τον αληθινό χαρακτήρα της Ορθοδοξίας, ως σταυρικής ομολογίας.

Στο διάβα των αιώνων, η Ορθόδοξη Εκκλησία, διαρκώς συναναβαίνει εις Ιεροσόλυμα και συσταυρούται μετά του όπου γης ποιμνίου Της, κρατώντας ζηλότυπα την αλήθειά Της και υπηρετώντας με ταπείνωση τη σταυρική μέσα στον κόσμο αποστολή Της.

Υπάρχουν λουλούδια, που κυριαρχούν μόνο με τα όμορφα χρώματά τους, με τα μεγάλα και λαμπερά φύλλα τους... Υπάρχουν, όμως, και άλλα, χωρίς εντυπωσιακά χρώματα και μεγάλα άνθη, που δε φαίνονται, αλλά η ύπαρξή τους προδίδεται από το άρωμά τους...

Ένα τέτοιο ευωδιαστό λουλούδι, σε μια κοινωνία, που κυριολεκτικά και μεταφορικά όζει, είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία, που το άρωμά του συναποτελείται από το σταυρικό βίωμα, την έμπρακτη αγάπη, την ταπείνωση, τη συλλογικότητα, την κοινωνική υπευθυνότητα, την ευθύνη, τη θυσία!

Δεν θέλει να επιβληθεί στον κόσμο, αλλά στις καρδιές των ανθρώπων! Δεν επιδιώκει την παγκόσμια κυριαρχία, αλλά την πνευματική ελευθερία, δεν πορεύεται ηγεμονικά, αλλά θυσιαστικά, δεν έγινε ποτέ θύτης, αλλά πάντα το θύμα, ο ίδιος ο Χριστός παρατεινόμενος εις τους αιώνες, ελκόμενος προς το Πάθος για τη σωτηρία του γένους των ανθρώπων, φέρουσα στο σώμα Της τα στίγματα της αγάπης προς το Χριστό και την ένσαρκη εικόνα Του, τον άνθρωπο.

Πάντα κοντά στον άνθρωπο, και μάλιστα τον διωκόμενο, κακουχούμενο και οδυνόμενο άνθρωπο, οι Επίσκοποι της Ορθόδοξης Εκκλησίας, παρά τις όποιες, κατά το ανθρώπινο, αστοχίες και αποτυχίες, δεν εγκατέλειψαν ποτέ το λαό του Θεού, άλλοτε εμψυχώνοντάς τον στην πανταχόθεν πολιορκημένη Βασιλεύουσα Πόλη του Κωνσταντίνου, άλλοτε αντικαθιστώντας την φυσική πολιτική και πνευματική του ηγεσία και άλλοτε πεθαίνοντας μαζί του.

Όταν στις 29 Μαΐου 1453 άντηχησε στις έπάλξεις ή τραγική κραυγή «έάλω ή Πόλις!» και η έπίγεια πρωτεύουσα του Γένους είχε κυριευθεί, «ούχ έάλω ή βασιλεύουσα ψυχή των Έλλήνων», κατά το Νικηφόρος Βρεττάκο, καθώς εισήλθε στην Κιβωτό της “ελεύθερης πολιορκημένης” Εκκλησίας και υπό την προστασία του ράσου, είτε αυτό ήταν Πατριαρχικό, είτε μοναχικό, διατήρησε άσβηστα τα ζώπυρα της πίστης και της Ελληνικότητάς του.

Όταν ο Μικρασιατικός Ελληνισμός συνωστιζόταν στις πύλες του Ουρανού, σφαγμένος από την οθωμανική μανία και πισώπλατα μαχαιρωμένος από τη συμμαχική αδράνεια και της “πολιτισμένης” και “Χριστιανικής” Ευρώπης την υποκρισία, εγκαταλειμμένος από την περιδεή ή πολιτική του ηγεσία, κατέβηκε στον Άδη, σαβανωμένος με τα ματωμένα ράσα του Σμύρνης Χρυσοστόμου, του Κυδωνιών Γρηγορίου, του Μοσχονησίων Αμβροσίου, του Ζήλων Ευθυμίου και εκατοντάδων Κληρικών, που δεν έφυγαν, αν και θα μπορούσαν, αλλά μοιράστηκαν τη θυσία του λαού τους, ως ποιμένες καλοί, που την ψυχή τους θυσιάζουν υπέρ των προβάτων...

Και όταν τον Απρίλη, του 1941, η Ναζιστική θηριωδία βεβήλωσε την Ελλάδα και εισήλθε στην Αθήνα και ενώ η ηγεσία, αν δεν είχε συνθηκολογήσει, την είχε εγκαταλείψει, η Ορθόδοξη Εκκλησία αμέσως και χωρίς δεύτερη σκέψη ανέλαβε τον προφητικό και Εθναρχικό Της ρόλο, κηρύσσοντας την ίδια κιόλας μέρα την αντίσταση στον κατακτητή, με πρώτο Αντιστασιακό τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χρυσάνθο, που αρνήθηκε να παραδώσει μετ` άλλων την Πρωτεύουσα στον “εκ Γερμανίας Εκατόχειρα Τυφυέα”, υπενθυμίζοντας ότι “έργον του Αρχιεπισκόπου είναι όχι να υποδουλώνη αλλά να ελευθερώνη”.

Αλλά και ο διάδοχός του, ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, παρ` όλο που ακολούθησε διαφορετική τακτική, κατά το πρότυπο των αιχμάλωτων του Γένους Πατριαρχών, τυπικά συνεργάστηκε με τις αρχές στα χρόνια της Κατοχής, αλλά ενεργούσε πάντοτε προς όφελος του ελληνικού λαού και του Έθνους, και πάντα με κίνδυνο να χάσει κι αυτός τη θέση του αλλά και τη ζωή του, “γενόμενος τα πάντα τοις πάσι, ίνα πάντως τινάς σώση”, ώστε μετά την απελευθέρωση ο Γ. Παπανδρέου να διαπιστώσει ότι «όρθωσε το ανάστημά του, έδωσε γόητρο στην Εκκλησία και χρήσιμος υπήρξε στο Έθνος».

Μέσα στη γενικευμένη αστάθεια, αβεβαιότητα και ρευστότητα της εποχής μας, μιας εποχής διαρκών ανατροπών, ριζικών αλλαγών και βίαιων ανακατατάξεων, η αγωνιζομενη Ορθόδοξη Εκκλησία συνεχίζει τη σταυραναστάσιμή Της πορεία και, οδεύοντας προς τη θυσία, σκορπά, εν ταπεινώσει και αφανεια την υπερκόσμιά Της ευωδία, το εφικτό όραμά Της για μια καλύτερη

κοινωνία, στην οποία ο άλλος δεν είναι κόλαση, αλλά αδελφός, ο ίδιος ο Θεός...

Ο ΣΥΡΟΥ ΑΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, 11.05.2013)